



חודש מאי היפהפה (הינריך היינה)

בחודש מאי היפהפה,
עת ניצנים ניבטו,
אז בלבבי הנצה
האהבה, נבטה.

בחודש מאי היפהפה
בשיר ציפור שמחה,
הודעתי לה, גיליתי
לב כיסופיי - כמה.

גיליון מס' 2514 י'ט אייר תשע"ח * 4 במאי 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

חברים יקרים, / אלישע וולפין

לפני הכל - בעניין האסון הכבד והכואב מהשיטפון - יש לי בקשה:

אנא, היזהרו משיפוט! המכינות הקדם צבאיות הן הדבר הנפלא ביותר, הערכי ביותר, הבריא ביותר שצומח במדינת ישראל בעשרים השנים האחרונות. מדינת ישראל הינה טובה יותר - ותהיה עוד יותר טובה - בזכות המכינות הללו. מכינת בני ציון בתל אביב היא אור גדול בשמי העיר והארץ הזאת. מנהל המכינה, שברגע זה יושב במעצר, הוא מסוג האנשים שאנו רוצים שיצמחו לנו עוד ועוד כאלו בארצנו - הוא איש שמקדיש את ימיו ואת לילותיו ואת כל מרצו לחברה הישראלית, לאנשים במצוקה, ולנוער שלנו.

קרתה כאן טרגדיה נוראית! אני מכיר את אחת המשפחות, וזה נורא. זה הזמן להתאבל בשקט. להימנע, ולו לכמה ימים, מהאשמות. לקבל בתום לב שגם מקומות שבהם יש עשייה ענקית, משמעותית ומיטיבה, אינם חפים מטעויות אנוש קשות וטרגיות.

ליבי עם המשפחות שאיבדו את ילדיהן ועם החניכים שעברו את החוויה הקשה הזאת. וליבי גם עם מנהל המכינה העצור ועם צוותו, שחיהם לעולם לא ישובו להיות כפי שהיו.

עד כאן.

פרשת אמור פותחת בקדושתם וטהרתם של הכהנים. באחד מרגעי השיא שלה, היא דורשת דרישה מקוממת וקשה: שהכהנים המשרתים בבית המקדש יהיו ללא כל מום:

וַיִּדְבֹּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרַעְךָ לְדֹרֶתְךָ אֲשֶׁר יִהְיֶה בוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב לַחֵם אֱלֹהִיו: כִּי כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב, אִישׁ עֹר אוֹ פֶסֶח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרוּעַ: אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה בוֹ שִׁבְר רֶגֶל אוֹ שִׁבְר יָד: אוֹ־גִבֵּן אוֹ־דֶק אוֹ תִבְלָל בְּעֵינָיו אוֹ גֶרֶב אוֹ יִלְפָת אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁף: כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בוֹ מוֹם מִזֶּרַע אֲהֲרֹן הַכֹּהֵן לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב אֶת־אֲשֵׁי ה' מוֹם בוֹ אֶת לֶחֶם אֱלֹהִיו לֹא יֵגֶשׁ לְהִקְרִיב: לַחֵם אֱלֹהִיו מִקְדָּשִׁי הַקְּדָשִׁים וּמִן־הַקְּדָשִׁים יֹאכֵל: אֶךְ אֶל־הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵגֶשׁ כִּי־מוֹם בוֹ וְלֹא יַחֲלִל אֶת־מִקְדָּשִׁי כִּי אֲנִי ה' מִקְדָּשָׁם.

לרגע עולה בי חשד שבגלל הדרישה הקשה הזאת חרב בית המקדש!

היום, כמובן, הוראה כזאת לא הייתה עוברת. אפשר כמובן לטעון שהתורה נכתבה בתקופה אחרת, תקופה שבה אפליה מסוגים שונים הייתה רווחת ומקובלת, ושתיקנות פוליטית כלל לא הייתה קיימת. אלא שאז אנו מוותרים על נצחיותה של התורה, ובכך אנו מצהירים שהיא לא

יותר ממסמך היסטורי מרתק, סיפור אודות שבט עתיק ו... פרימיטיבי.
לעניות דעתי, ההפך הוא הנכון, או כך לפחות אני בוחר להתייחס, הן לפסקה הזאת והן לתורת ישראל בכלל. **הפסקה הזאת היא מסוג ההוראות שבתורה שאנחנו איננו בשלים (עדיין) להבין! אל תגלגלו עיניים ואל תלגלגו.** אנחנו לא חכמים יותר מאף אחד, ועוד לא סיימנו בעצמנו לצמוח ולהתפתח, מבחינה רוחנית, רעיונית, שכלית ומוסרית.

במסגרת הלימוד שעשינו על כתבי הרב קוק בבית המדרש של קהילת "ואהבת", נחשפנו לתפיסת עולמו המקורית והחדשנית. כמו הוגים דתיים לפניו, גם הרב קוק מחזיק באמת הפנימית, שלפיה הבורא הוא כליל השלמות ואין שלם ממנו. אלא שבידו השנייה מחזיק הרב קוק בידיעה נוספת, אחרת: שהבריה שברא הבורא (המושלם) איננה מושלמת כלל וכלל. הבריה היא יצירה **משתלמת** - כלומר, היא הולכת ונעשית שלימה. הרב קוק היה חסיד גדול של תורת האבולוציה (אם כי לא דווקא בגרסתה הדרוויניסטית - שהרי יש עוד כמה גרסאות). הרב האמין שהבריה - ובעיקר האדם - נמצאים בתהליך של השתלמות. אנחנו הולכים ומתפתחים, הולכים ומתקדמים, אל עבר השלימות של הבורא.

כחסיד גדול של עצי אקליפטוס, אני נוהג להביא דוגמאות רבות מעולמם של העצים העצומים והמרהיבים הללו. למדנו שהעצים האוסטרליים - שאמנם לא הצליחו לייבש את הביצות, ושאפשר לראות אותם היום מהחלון של קהילת ואהבת, וכמעט מכל חלון ארץ ישראלי - לא תמיד היו ענקיים. פעם הם היו לא יותר מזרע קטן. ובתוך הזרע הקטן והתמים הזה היה טמון כבר עץ האקליפטוס הענק. העץ הבוגר לא יכול היה להתממש בעולם אילולא **כל** תכונותיו לא היו כבר בזרע - כפוטנציאל, כמובן.

וכמו במשל זרע האקליפטוס, הבורא - לתפיסתו של הרב קוק - הוא מקור השלימות. הכל בו שלם ומושלם. ממנו נובעת הבריה, שבתחילתה היא מהססת, חלקית, חסרה, חלשה ומתקשה. אבל היא צומחת ומתפתחת, צומחת ומתפתחת, כדי לממש בעולם הנגלה את אינסוף פניו המושלמים של הבורא.

כשם שעץ האקליפטוס הינו התפתחות מדויקת להפליא של הפוטנציאל הטמון בזרע הקטן שממנו הוא נבט, כך גם בתינוק הרך טמון הפוטנציאל המלא של האדם הבוגר, הבשל והשלם שעתיד לגדול ממנו. למעט תנאים אופטימליים להתפתחות, אשר גם העץ וגם האדם זקוקים להם - כמו שמש (במידה), מים (במידה), חמצן (במידה), אהבה (ללא מידה), חינוך (אוהב), ואתגרים - לתינוק לא נדרשת כל תוספת חיצונית. יש בו הכל! **הפוטנציאל שבו שלם ומושלם.** וכמו שעץ האקליפטוס הוא מימוש הפוטנציאל שכבר קיים בזרע, וכשם שהאדם הבוגר הוא מימוש הפוטנציאל שכבר קיים בתינוק, כך האדם נברא בצלמו ובדמותו של בורא המושלם. הפוטנציאל קיים בו בשלמותו - לא חסר בו דבר - אבל ייקח שנים, דורות, ואולי אפילו רבבות של דורות, כדי שהפוטנציאל הזה יצא מן הכוח אל הפועל.

בפרשת אמור, הכהנים היו אמורים להיות מודל לחיקוי - הם נקראו להיות קדושים, כי כל העם הזה קדוש.

בהבנה שלי את המילה "קדושה", הכוונה לדבר - תודעה או אדם - המחוברים לפוטנציאל האינסופי. הכהן "העולה לדוכן" לברך את עם ישראל, אינו מברך בשמו. הוא עצמו "סתם" אדם ולא יותר! הוא מברך את עם ישראל בשם מקור הברכות, בשם מקור השלימות, בשם הפוטנציאל האינסופי. הוא מברך את עם ישראל בשלימות ("...וישם בך שלום").

החזון של התורה, על פי הרב קוק, הוא שכל עם ישראל יתפתח להיות אומה של כהנים - **"וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מְמִלָּת כֹּהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ"** (שמות י"ט, ו'). הייעוד של עם ישראל היה להיות מודל לחיקוי לשאר אומות העולם, כי הקדושה - הפוטנציאל האינסופי - אינה שמורה לעם ישראל בלבד, היא נחלתם של כל בני האדם, ושל כל הבריה כולה.

הרמב"ם במורה נבוכים אומר ללא כחל וסרק שהתורה כלה, מראשיתה ועד סופה, היא מטפורה. ולכן, לעניות דעתי - ובאמת לעניות דעתי - גם הכהנים נקראו להיות **מטפורה - ורק מטפורה** - לשלמות שממנה הכל בא ואליה הכל שואף.

לא רק הכהנים נדרשו להיות ללא כל מום, גם הקרבנות שהם הקריבו. והרי ברור לנו שגוף האדם, כמו גם גוף הבהמה - נטולי מום ככל שיהיו - אינם קשורים לשלימות. כל אורגניזם נולד, חי, מתפתח ונובל. כל גוף הינו בר חלוף. כל דוגמנית תזדקן, וכל דוגמן יגדל קרס...

כן. הכל בר חלוף... חוץ מדבר אחד: הפוטנציאל! הפוטנציאל האינסופי הינו הצלם האלוהי, המקורי, שממנו הכל בא ואליה הכל שואף.

הפוטנציאל - שטמון בזרע, שטמון בתינוק, ושטמון בבריאה כלה, נובע מהבורא, שהוא השלימות שאין שלם ממנו - והוא לעולם ימשיך לנבוע, ימשיך להתממש, ימשיך לזרום - מהאינסוף השלם והמושלם, ובחזרה אל האינסוף השלם והמושלם.

הכהן - כמו כל אדם, כמו האקליפטוס שמחוץ לחלון, כמו החתול שעל עדן החלון - איננו מושלם. הוא משתלם. כל הזמן משתלם. לעולם משתלם.

לצערי הרב עם ישראל לא עמד במבחן! אבותינו (ואנחנו) לא הבנו שהתורה היא מטפורה, שהקריאה לשלימות היא משל. כי את האמת הרי לא ניתן לומר, ניתן רק לרמוז אליה.

חז"ל מספרים לנו שבית המקדש השני חרב בגלל שאיזה איש כועס ונקמני, בשם בר קמצא, הביא לבית המקדש קרבן עם מום והרבנים התלבטו שעות אם להקריבו או לא. הקרבן היה מטעמו של הקיסר הרומי, וקמצא הטיל בו מום בכוונה כדי לסכסך בין היהודים לבין הרומאים. "ענוותנותו של רבי זכריה בן אבקולס", מספרת לנו הגמרא, "החריבה את ביתנו ושרפה את היכלנו והגליתנו מארצנו". רבי זכריה בן אבקולס סרב להקריב את הבהמה. ובכך גזר על עם ישראל חורבן וגלות.

רבי זכריה בן אבקולס היה צדיק וענו, כביכול. בצדיקותו הוא סרב לעבור על חוקי התורה. אבל הוא לא הבין, טוענת בעקיפין הגמרא עצמה, שזה היה מבחן! הבהמה המסכנה הזאת הרי איננה מושלמת - עם מום ובלי מום. לחשוב שהיא מושלמת זו אלילות! רק הבורא - הפוטנציאל האינסופי - הוא מושלם. כל השאר יכול להיות מטפורה - טובה יותר או טובה פחות - לשלמותו של הבורא.

העבודה שבלב: אין שלם יותר מלב השבור

הרבי מקוצק באימרתו הידועה, זעק אל עבר חסידיו: **"אין שלם יותר מלב שבור"**.

לא הכהן שלם, ולא הבהמה שלימה. לב נשבר הוא הקרוב ביותר שאי פעם נגיע אל השלימות!

מדוע אין שלם יותר מלב שבור?

מכיוון שלב שאינו שבור הוא לב סגור ומסוגר. הוא לב אטום. הוא מתבונן בחיצוניות. הוא דורש שלימות בממד הפיזי העכשווי - היכן שאין שלימות וגם לא יכולה להיות שלימות.

כמו שקליפת הזרע של האקליפטוס חייבת להיסדק ואף להירקב, כדי שהזרע

ינבוט, וכדי שהפוטנציאל של העץ יתממש, כך הלב חייב להישבר כדי לתת לאור האינסוף - האור האלוהי, אור השלימות - להיכנס.

לב שבור - או סדוק - נותן לפוטנציאל האינסופי לצמוח ולהתפתח, להתממש ולהתגשם.
במובן הזה (כי יש גם מובנים אחרים), לב שלם הוא לב גאווותן, אטום וסתום.

כולנו נכנסים אל השבת הזאת עם לב שבור. האסון שקרה בנגב שבר את ליבנו לרסיסים. נספו טובי ילדינו. מלח הארץ. הלב לא מבין וגם לא יכול להבין. בעזרת השם, דרך הלב השבור תחדור קרן של אור, הור אלוהי של הפוטנציאל האינסופי. ומהסופיות הנוראית הזאת של אנשים טובים, יקרים, ולא שלמים, יצמח ויעלה אור חדש.

ליאונרד כהן, בתרגומו הנפלא של קובי מידן, כתב כך: **"הכל סדוק כאן, כל דבר, כי כך חודר האור.."**

ובתקווה זו ננוחם.

שבת שלום,

אלישע

אלישע וולפין נספר בגאווה, הוא בן משק משלנו. הבן של תמר ואריה. הרב אלישע וולפין, הוא רב הקהילה המסורתית 'ואהבת' בזכרון יעקב. התנועה המסורתית (קונסרבטיבית) היא זרם ביהדות המשלב נאמנות למסורת היהודית ולהלכה לצד פתיחות לעולם המודרני ולתרבות דמוקרטית-הומניסטית. היהדות המסורתית רואה בהלכה, מכלול דינאמי ומתפתח של ערכים, המתאים עצמו לתנאי המקום ולנסיבות המשתנות מדור לדור.

ש.ש





היכּונו היכּונו היכּונו



לחגיגות ה 70

מופע חג המשק ה - 70

Save the date!! 27.7

אמפי-תיאטרון

מחשבות מואזת פספס...

מתרגש ומצפה באורך רוח

לבנה אגם





במזל טוב
גבי גולן וב"ל מייקי
מתחתנים

החתונה בניו-יורק 13/5/2018

ברכת מזל טוב ורוב נחת;

להורים אמיר ומרשה גולן. לסבא וסבתא אורי ופנינה גולן
ולסבתא רבתא רות גולן



מצגת תינוקות לשבועות

חג שבועות יחול בעוד שבועיים. גם הפעם יש בכוונתי להכין מצגת תינוקות של קהילת כפר הנשיא ברחבי העולם. אלא שהשנה יש לי קושי באיתור תינוקות אלה מחוץ לקיבוץ.

אם נולד לכם בן/בת נכד/ה או נין/ה מאז שבועות האחרון, אנא שלחו לי תמונה בליווי שם מלא ושמות ההורים לאימייל orenurit@gmail.com

תודה

נורית





שירת האגם הגווע

בשנת 2007 פנה אלי הצלם פטר מירום מחולתה, בבקשה לכתוב עליו המלצה לוועדת השופטים של פרס ישראל. כתבתי אז ב'על הצפון' והוא כנראה אהב מה שכתבתי. נפגשתי איתו בביתו בחולתה לכמה שיחות, ולאחר מכן כתבתי פחות או יותר את הדברים האלה המופיעים כאן למטה. אני לא יודע אם סייעתי במשהו, אבל שלוש שנים אחר כך קיבל פטר מירום את פרס ישראל לצילום לשנת 2010.

פטר מירום, יליד גרמניה, עלה לארץ עם משפחתו בשנת 1934 והוא נער כבן 14 שנים. הוריו התיישבו בחיפה, בכרמל, ואביו עבד כמהנדס בסביבה. בגיל 17 הלך פטר להכשרה בתל יוסף, ולאחר כשנה, בשנת 1938, הגיע לקיבוץ חולתה ובו הקים משפחה ביחד עם חנה אשתו שנפטרה, ובו הוא חי עד היום.

בשנה הראשונה עבד פטר עם כל חברי חולתה בסלילת כביש הצפון. בשנת 1939 החל לעבוד בענף הדייג, וריכז את הענף עד שיבש אגם החולה בשנת 1957. בשנת 1954, כשהיה פטר מירום כבן 35, והוא ללא כל הכשרה בצילום-פגש בחבר קיבוץ שקיבל מכונת הגדלה להדפסת תמונות. פטר, בעל חוש טכני ואסתטי מפותח באופן טבעי, עזר לחבר להרכיב את המכונה. באותו זמן רכש לעצמו מצלמת לייקה פשוטה וקומפקטית והחל לצלם. פטר מצא בצילום אמצעי מהיר, פשוט ומיידי כדי לעצב ולבטא ערכים גרפיים ואסתטיים כפי שהתגבשו בצילום המקומי שניהל דיאלוג הכרחי עם הצילום העולמי של ראשית שנות החמישים.

וכך מתאר פטר תהליך של צילום ספונטני: "הייתה לי מצלמת כיס קטנה וצילמתי תוך כדי עבודה בדייג. ביד אחת הייתי נוהג בסירת המנוע ושט במהירות אל תוך להקת ציפורים וביד השנייה מצלם, כמו צייד, כמו דייג. מצלם וחוזר לפתח".

בשנת 1957, שלוש שנים בלבד לאחר שהחל לצלם, נפתחה במוזיאון תל אביב תערוכה גדולה של פטר, שכללה צילומים "מהחי והצומח באגם החולה", כמו שכתוב בהזמנה המקורית, התערוכה נקראה בשם "שירת האגם הגווע". עצם הצגת התערוכה, היה מעשה של הכרה מצד הממסד האומנותי, המתגבש והולך בארץ, בצילום כאומנות, ובפטר מירום כאמן-צלם בעל קול ייחודי בשטח הצילום.

נדמה שהדף יקצר מכדי לתאר את תרומתו לצילום הארצישראלי, שפטר נחשב לאחד ממייסדיו הבולטים. ובמיוחד של הז'אנר שהולך מהצילום האורבני הקשה

והסגור, אל הטבע הרחב והפתוח. היה זה פטר מירום שהעמיד במצלמתו את עינו הצופה של האדם אל מול הטבע בארץ ישראל ההולכת ומתכסה בשלמת בטון ומלט.

ביולי 1957 יצא פטר לפריז למשך כשלושה חודשים, ועבד במעבדת צילום מקצועית שפיתחה והדפיסה תמונות לצלמי עיתונות בעיר. שם נוצר גם קשר אמיץ בינו לבין הצלם אנרי קרטייה ברסון, צלם שהגדיר בצילומיו את אומנות הצילום הרגעי. כשחזר מפריז החל פטר לפתח את ענף הצילום בקיבוץ, כשהוא משתמש במצלמות לייקה 35 מ"מ ורוליפלוקס ובאור טבעי בלבד. בשנת 1960, הוציא פטר לאור את הספר "שירת האגם הגווע". מרגע שהונח הספר על המדפים בחנויות הספרים הוא הפך מיד לנכס צאן ברזל תרבותי. הספר יצא בעשרות מהדורות ונמכר יותר מכל ספר צילום אחר של צלם ישראלי.

במשך עשרות שנות פעילותו הענפה בצילום, הגה, צילם, עיצב, הפיק והוציא לאור עשרים ושניים ספרים, ובהם "הבובה זיוה", "לילך מקבוצת אילנות", "השורש", "חצרו של קיבוץ", "ספר התיאטרון", "ירושלים", "ארץ בראשית" ואחרים. בנוסף על ספרים אלה נוספו שמונה שנתוני צילום, בשנים 1964-1971, שהפכו לבמה המרכזית להצגת צילום מקומי, וזאת עוד בטרם התגבשו מחלקות הצילום במוזיאונים הגדולים בארץ בסוף שנות השבעים. באין אוצרות צילום מקומית, שימש פטר כעורך ומנסח הצילום בארץ באותן שנים.

בשנת 2007 החליטה ההוצאה לאור של משרד הביטחון להוציא מחדש את הספר 'שירת האגם הגווע' לאור. ובכך סגרה, מעגל שנפתח בין פטר מירום לאגם החולה, עוד בשנת 1939. מעגל האוחז בתוכו אדם, מצלמה, אגם ותקופה.

בתוך שמחת המפגש המחודש עם יצירת המופת של פטר מירום "שירת האגם הגווע", יש גם משהו עצוב. הדבר הזה שכן בו כבר אז, כאשר יצא לאור לראשונה באוגוסט 1960. החיבור בין שירה לצילום, בין יופי לגוויעה, גילה לנו בפעם הראשונה שתודעת המוות נמצאת כבר בלידה, שתודעת הקץ נטמנת כבר עם רגע ההולדת.

השילוב בין צלם-אמן לדייג, באדם אחד החי למרגלות האגם וגם ניזון ממנו, הוסיף הילה רומנטית לספר שגם ככה קל לאהוב. ספר שטמן בחובו הגדרה מחדש של יחסי אדם וטבע. כל אלה גרמו לכך שכמעט מיד עם צאתו לאור, הפך הספר בתוך זמן קצר למונומנט בזיכרון הישראלי הקולקטיבי.

אך בעוד שאז, במהדורתו הראשונה, בישר הספר את העתיד להתרחש, הרי שכיום הוצאתו מחדש לאור מחזקת יותר מכל את תודעת גוויעת ההווה. חייבים להודות על האמת, ישנו יופי מסוים בגוויעה בכלל ובגוויעתו של אגם בפרט. גם חורבותיו של בניין מפואר עשויות לעיתים להעלות בנו רושם עז. ובכלל ישנה איזו כמיהה אנושית מכמירת לב אל כל הגווע. ובסופו של יום גם קורה שהשקיעה תהיה רבת הוד הרבה יותר מן הזריחה. בנוסף לכל אלה היה גם משהו מאוד אמיץ בניסיון החריג כל כך לקרוא בזמנו לספר בשם "שירת האגם הגווע", דווקא בתקופה שהייתה מלאה כל כך

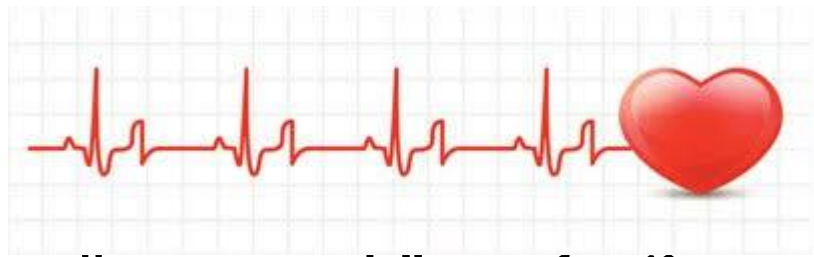
בחיוניות משימתית, תקופה שבה אפילו למילים "כיבוש" ו"התנחלות" הייתה עדיין משמעות חיובית.

כאמור הספר יצא מחדש לאור ע"י ההוצאה של משרד הביטחון, לרגל היובל למהדורה הראשונה. הצילומים בספר יפהפיים ומנסים ללכוד את הטבע בכל יפעתו הגוועת. צילומיו של פטר מירום נשארו, גם חמישים שנה לאחר שצולמו, חדים, בהירים, מלאי עוצמה ואנושיים עד כאב. ומה שחזק בספר יותר מכל, זה שהוא הרבה יותר מסך כל צילומיו ביחד. אחרי הכל, לא כל ספר יכול לתאר כך באופן כל כך מוחשי את ראשיתנו ואחריתנו בהיגד אחד.

פטר מירום מדבר כמו שהוא מצלם. לכן יש משהו מאוד עצוב ואמיתי במילים השקטות והכנות בהן הוא פותח את הספר, משהו שהופך במהדורה החדשה להיות לאמירה רכה על גוויעתם המשותפת של האדם והאגם זה לצד זה ברבות השנים: "דפים אלה הם הדו-שיח האחרון ביני ובינו-האגם. עשרים שנה נהגתי להפליג במימיו בתורי אחר הדגה. לילות החושך, ימי השמש הלוהטת וגלי סערה הם אשר קשרו בינינו. אין אני מנסה להציג כאן סיפור מושלם אלא גומות-חן של האגם, כפי שנראו בעיני אחד מאוהביו. ממלא אני בחיבה חובת ידידות ומקדיש ספר זה לשירתו, בתקווה שתדבר גם אל לבבכם". איזה יופי.



צילום של פטר מירום משנת 1960 (אוסף בוקי בועז, מבשרת ציון)



פצימול ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

קמתי ביום רביעי בבוקר מוקדם, משום שאופיר הנכדה שלי מגיעה אלינו הביתה, כי היא מתעוררת מוקדם ואוהבת לבוא אלינו להעביר את הזמן עם סבא וסבתא, לפני שהיא הולכת לגן. אחרי כמה זמן אופיר ביקשה לצאת לטרמפולינה שנמצאת בחוץ מאחורי הבית. והפעם כל התירוצים, קר מדי, רטוב בחוץ וכו' נגמרו לי, אז אמרתי טוב בואי נצא לקפוץ בטרמפולינה. וכשהיינו בחוץ באה פתאום רוח חזקה, פרועה, חמה ושרבית, ואמרתי לעצמי אוי היום ל"ג בעומר. ואז המשכתי להגיד לעצמי, לא נורא יהיה בסדר. לקחתי את אופיר לגן והלכתי ללב הקיבוץ.

ובאמת כעבור זמן נורמן הגיע, ואמר שהוא יביא את הכבאית שלנו לאתר של המדורה והרגשתי השתפרה. בעיקר בגלל שזה יהיה הרבה יותר בטיחותי. ואחרי סוף השבוע האחרון והשיטפונות למילים "בטיחות" ו"אחריות" יש הרבה יותר משקל פתאום. שעה מאוחר יותר נורמן בא ואמר שהמשטרה הוציאה הוראה שאסור להדליק בכלל מדורות בגלל מזג האוויר השרבי, יצאה ממני אנחת רווחה גדולה. עכשיו נשאר לי רק לדבר עם רחלי ועם השינשנים של השומר החדש שותפינו להפקת ל"ג בעומר ולהציע לדחות את האירוע של ל"ג בעומר לשבוע הבא, כאשר מזג האוויר יהיה נוח יותר. ובאמת כך עשינו. חברי השומר החדש הבינו את המצב ובצער שלחנו הודעה לציבור על דחיית האירוע. כמות תגובות הצער על הדחייה לימדה אותי עד כמה החג הזה חשוב לכולנו. לכן אנא התאזרו בסבלנות- המרשמלו, הפיתות, תפוחי האדמה והנקניקיות על האש ימתינו לכם בשבוע הבא בפארק. נודיע ב'מקומי' מתי האירוע יתקיים. הישארו דרוכים.

ואם אני מדברת על חגים, אז אחרי שהאוויר חזר לריאות ואפשר היה קצת רגע לנוח אחרי יום העצמאות, אני רוצה להודות לצוות הנהדר של יום העצמאות שעובד כבר חמש שנים רצופות. והפעם אפילו הרחיבו יוזמה ושינו את המתכונת הקבועה של יום העצמאות, למרות שזה אמר להגדיל את היקף העבודה על החג. והם לא נבהלו מההיקף וגם חבורת השומר החדש התגייסה לסייע בהובלות. ובסוף הערב 6 גברים חסונים מקהילת כפר הנשיא העמיסו את העגלה הרתומה לטרקטור שלוש פעמים, והחזירו את כל הציוד עד הפריט האחרון למקום האחסון בלב הקיבוץ. אז תודה רבה מכל הלב לצוות יום העצמאות (שלא אמנה את שמותיהם מחשש שמא אשכח מישהו), באמת תודה רבה לכם הייתם גדולים.

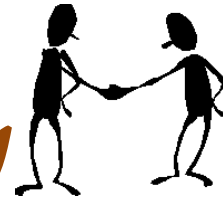
בשבוע שעבר התקיים ערב חברתי בנושא תערוכת אמנים לחג ה-70. הגיעו כעשרים וחמישה אמנים ואמניות מהקיבוץ. ורג'י הסבירה את הרעיון שלה לתערוכה הנקראת "מקום שאני אוהב בכפר הנשיא". ושכל חברי הקיבוץ המעוניינים בכך יכולים להשתתף ולהצטרף לתערוכה. הרבה אמנים נרשמו כבר בפנקס של רג'י והתחייבו להביא עבודה לתערוכה. אז אנא מכם ילדים, בני נוער, תושבים וחברים, אם אתם מעוניינים לקחת חלק בתערוכה, אתם מוזמנים להתקשר לרג'י ולהודיע לה. כל מי שיירשם אצל רג'י ויזדקק גם לבד קנבס לציור יודיע לי (מעין) ויקבל את מבוקשו.

- ספר התמונות החגיגי לחג השבעים יצא לדרכו לדפוס, ותוך שבועיים יחזור אלינו מוכן לחלוקה. מי שעדיין לא נרשם ומעוניין, עכשיו זה זמן מצוין ליצור קשר עם נורית ולהזמין ספר אחד. ממה שהספקתי לראות הוא יצא מהמם.
- ועוד משהו על לב הקיבוץ. לפני שנה כאשר פתחנו את לב הקיבוץ בסוף הקיץ הדבר היה כמעט בלתי אפשרי בגלל החום המעיק. היום כאשר חם ונעשה בלתי נסבל אנחנו מדליקות מזגן אחד מהשניים שישנם ותוך שתי דקות נעשה נעים וקריר, ופתאום אפשר להיות בלב הקיבוץ בקיץ ואפילו ליהנות מקרירות צוננת ומשיבת נפש.
- פרטים על שבוע הבא יגיעו לחברים דרך 'מקומי'. כי עדיין לא ברור באיזה יום נקיים את ל"ג בעומר. אבל מה שבטוח תהיה גם פעילות וארוחות ערב וערב חברתי.

ניפגש בלב הקיבוץ רחלי ומעין.



נעים להכיר / מיכל אשחר



מפה לשם, המדור חוגג את הופעתו העשירית!
וזו הזדמנות לומר שאני מאוד נהנית להכיר ולכתוב
גם שמחה על התגובות.

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר
את כל חברי הקהילה,

והשבוע – שאול וולפסון, תושב בהרחבה

איך הגעתי לקיבוץ

אינטואיציה. שנינו במקור מכרמיאל, גרנו כמה שנים במודיעין, ורצינו לעבור
לצפון ולגדל את הילדים במקום יותר שורשי וערכי. חיפשנו מקום עם חינוך
ואנשים טובים, שאלנו אנשים ומכל מיני כיוונים שמענו – כפר הנשיא, חינוך
ואנשים טובים. ככה הגענו, הצלחנו למצוא בית – בהתחלה לא היה, ואז במקרה
ראינו שיש, ובאנו. מאז אני ממש אוהב את האנשים והקהילה.

מה אני עושה בחיים

יש לי כמה עיסוקים: בתפקידי הקודם הייתי המדריך הראשי של ביה"ס
לאבטחה של משמר בתי המשפט ומשמר הכנסת, ניהלתי את ההדרכה והצוות
ומאוד נהניתי. עקב המעבר לצפון והבחירה שהמשפחה תגדל במקום שאני
מתחבר אליו, לא יכולתי להמשיך בתפקיד ניהול בגלל המרחק, אז היום אני
פרוייקטור וסגל בהדרכה. חוץ מזה אני עדיין משרת ביחידה הסדירה שלי כ- 60
ימים בשנה, ובנוסף לכך אני מפתח את הנושא שנקרא "אימון מנטלי של
לוחמים". הפיתוח החל מתוך חוסר שזיהיתי בצבא, חוסר בכלים ללוחמים לבצע
את המשימה בצורה טובה ולחזור שלם פיזית וגם נפשית. אז בשנים האחרונות
אני מפתח כלים פיזיים ומנטליים להתמודדות עם המשימות, לפיתוח חוסן
מנטלי ולמיצוי הפוטנציאל. אני פוגש הרבה אנשי מקצוע, מומחים מתחומי
הנפש והאימון, מאוד נהנה לחקור ושואב מהם הרבה יידע והשראה שאני
מתרגם לעולם הלחימה, בשאיפה לשחרר אנשים לאזרחות עם יותר כלים
להצליח גם באזרחות. אני מרגיש שזו השליחות שלי כרגע בעולם.

קרובי משפחה בקיבוץ

אשתי זוהר והילדים עדי (6.5), אריאל (4) ורוני (9 חודשים)

כמה מילים על הקיבוץ

האנשים עושים את המקום. הדינמיקה כאן מאפשרת לך להיות מי שאתה, תוך מתן כבוד ומקום לכל אחד. אני חושב שיש פה הרבה אנשים מדהימים ונהדרים. כקהילה אני חושב שאנחנו צריכים לרענן את החזון המשותף שלנו למה אנחנו רוצים שיהיה פה, איך אנחנו רוצים שהקיבוץ ייראה בעתיד, איך הילדים שלנו יגדלו כאן ויחוו קהילה, וליצוק לזה תוכן.

במבחן התוצאה אני מרגיש שאנחנו קצת מפקירים את הילדים שלנו, ולא מספיק מתייחסים אליהם כאל הנכס הכי חשוב שלנו. גם אני חלק מזה, ומרגיש שאני לא עושה מספיק למען החינוך בקיבוץ. אני חושב שאנחנו יכולים ליצור כאן חממה חינוכית מדהימה ולאפשר לבני הנוער למצוא את היכולות ולמצות את הפוטנציאל שלהם.

משהו שאני רוצה לספר

בגיל 30 גיליתי שאני אוהב ללמוד. במשך שנים חייתי בידיעה שאני לא יודע ללמוד, לא מספיק טוב ללימודים, לא יכול לסיים לימודים. זו התחושה איתה יצאתי ממערכת החינוך – חוסר מסוגלות.

כמדריך לחימה, ראיתי שאיך שאנחנו מכינים את הלוחמים לשטח, לא בהכרח מעיד על הביצועים שלהם. מתוך חשיבה על איך אפשר לנצל את הפוטנציאל, הרגשתי בפעם הראשונה בחיי גירוד של סקרנות, ומתוך הסקרנות הזו פתאום גיליתי שאני נהנה ללמוד, ולימדתי את עצמי איך ללמוד, מה יגרום לאדם להצליח, במלחמה או בחיים. ממקום של לפגוש אנשי מקצוע ואקדמיה מהטובים בתחומם ולהגיע אליהם עם דימוי עצמי נמוך, עם הזמן ראיתי איך הם מתחילים לשאול אותי ומבקשים ללמוד מהניסיון והידע שאני צברתי – ואנחנו כבר בגובה העיניים.

אני חושב שהתפקיד העיקרי שלנו כהורים ומחנכים, בעיקר בכיתות הנמוכות, זה לתת לילדים את האמונה שהם טובים בדיוק כמו שהם, שהם מספיק טובים ללמוד, ללמד אותם ללמוד ולגרום להם להאמין בעצמם.





משולחן העורכת / שושנה שרקי

ישנם היום כאלה המבכים את המקום הזה בו אנו חיים. המצב הכלכלי בכי רע, המצב החברתי - יש דיבור אף על קרע חברתי, עניים עשירים, בעלי אגו ובעלי קינות.

הייתי מציעה לעצור רגע ולהביט מהצד, על הדבר הגדול והיפה הזה שהולך ונבנה כאן. הישן כבר מת, אבל החדש, כבר מזמן פרחו ניצניו. לא היה חג על גבי לוח השנה שלא נחגג כאן כהלכה. חדר האוכל הישן והטוב שספדנו לו, ממלא שוב הרבה פונקציות חברתיות וגסטרונומיות, לפחות כמו פעם. הוא שב ונהיה עבורנו "לב הקיבוץ". ערבים חברתיים, קבלת שבת מידי שבוע, עם ארוחה משותפת לכל מי שרק רוצה.

השנה גם אנחנו חוגגים 70 עם המדינה, לקיבוץ שלנו מלאו 70 שנה. וכל מי ש'ליבו ידבנו' תורם למען האירוע. ספר ה-70 לכפר הנשיא כבר מודפס ובין דפים אלה כבר ישנו כבר פירסום ראשון לקראת הערב הגדול של החגיגה ביולי. אני כבר יודעת שזה יהיה חג שמח, כמו בחגיגות ה-25, ה-50, וה-60, בנינו יבואו מכל עבר וזו תהיה מסיבה - כמו שידענו, כמו שאנחנו יודעים לחגוג.

כל כך הרבה עשייה חברתית ישנה כאן, כל המעשים, הרעיונות והיוזמות, באים ממקום טוב של איכפתיות, של נתינה, של רצון להמשיך להיות חברה טובה כמו שתמיד היינו.

ביחד עם כל הכוחות החדשים שבחרו לחיות כאן איתנו ובינינו, מלבליים ענפים חדשים של חיים ותקווה. אמן. כן יהי רצון.

עם התחושה הנפלאה הזאת של הודייה, על כל העשייה שקורית סביב, ההתארגנות של חברים ותושבים עם הרצון לקחת חלק, לתת מעצמם למען. לתת לנו לעצמנו את המתנה לחגוג באמת.

כי, מגיע לנו לחגוג את החיים.

לתת מכל הלב

סיפור שפעם קראתי.

אישה חכמה טיילה בהרים ומצאה אבן יקרה בין אבני הנחל.
למחרת פגשה מטייל שהיה רועה את צאנו, האישה פתחה את הצרור
שלה וחלקה איתו את המזון שברשותה.
ראה האיש את האבן היקרה בצרורות האישה, התפעל ממנה וביקש
מהאישה שתתן לו אותה.

האישה נתנה לו את האבן והאיש עזב, שמח על מזלו הטוב.
הוא ידע שאם ימכור את האבן היקרה, כל חייו לא ידע מחסור.

כעבור ימים אחדים חזר האיש והחזיר לאישה את האבן שלה.

"מה קרה?" שאלה האישה.
"חשבתי על זה", אמר האיש, "האבן שנתת לי יקרה ובעלת ערך,
אבל אני מחזיר לך אותה בתקווה שתתני לי משהו אחר – רב ערך
יותר... האם תוכלי לתת לי את הדבר הזה בקרבך, שאיפשר לך
לתת לי את האבן?"

